

מסורת הש"ס

א) ועיניו סה: ושי"ן,
ב) עדינת פ"ח מ"ב, א"ז ע"ז
ג) ועיניו אמת
ד) ועיניו אמת
ה) ועיניו אמת
ו) ע"ז ע"ז ע"ז
ז) ע"ז ע"ז ע"ז
ח) ע"ז ע"ז ע"ז
ט) ע"ז ע"ז ע"ז
י) ע"ז ע"ז ע"ז
יא) ע"ז ע"ז ע"ז
יב) ע"ז ע"ז ע"ז
יג) ע"ז ע"ז ע"ז
יד) ע"ז ע"ז ע"ז
יז) ע"ז ע"ז ע"ז
יח) ע"ז ע"ז ע"ז
יט) ע"ז ע"ז ע"ז
כ) ע"ז ע"ז ע"ז

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בלשת וכו'
שמפשוטין כי נפסקו
ויחפס נרשאים מ"ד
המגוס ובלש:

הגהות הב"ח

א) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ב) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ג) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ד) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ה) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ו) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ז) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ח) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
ט) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
י) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יא) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יב) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יג) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יד) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יז) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יח) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
יט) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו
כ) נ"ב מ"ן ה"י נ"ו

מוסף רש"י

כל כהנות שנבצרו
בתוכה פסולות
לבעליהן, דלמא כהן
אסורה ח"ף בנות, אבל
אשת ישראל לא (ע"ז ע"ז).
בלשת. חילוט גיבס הבת
לעיר. על שם שמפשוטין
ובלשית את העיר קרי לה
בולשת (שבת ט"ז). על שם
שמפשוטין וחותמי קרי
לכו בולשת כדמפשוטין
ויחפס ובלש (ע"ז ע"ז)
שמפשוטין חיל שמפשוטין
ויחפס (נדה י"ג). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אחיה מלכות (שבת ט"ז).
לנכד אין פנאי. קבר
היטקן לא מקץ (ע"ז ע"ז)
ועיניו נמלמלה (ע"ז ע"ז)
(ט"ז). אחד טמא. קבר
מוטל בו להטו וממלה את
כולו ואין עובר על שם
ישראל (פסחים י"ג). ועשה
טהרות. נעט צטרות
אחר כך (ט"ז). ובא חבירו
והלך בשני. ויענין הן
שצטרות שיהן זה לא הלך
זה, דהשתא ודאי אחד מהן
טמא (ט"ז). אם נשאל זה
בפני עצמו. אם נשאלו
כל אחד לחסם ספקו בפני
עמנו, טמא, וזהו כהן בנת
אחת. הואיל ובהוראה אחת
יש לו טמא ממאין לא
טמא, ואין טמאין לא
לכן טמאין אחת. שתי
האחד ודאי טמא (ט"ז).

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

הורגה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי
כוכבים דביניהם משום הכי בעינן עדים מעידין אותה שלא נסתרה:
נחשבה. דלמיה נחלטת להם לא בעינן עדים הואיל ועל ידי ממון
הוא: ואיכא דרמי לה מרמא. לא מתני לה להא דרב שמואל בר

רב יצחק אפירוסא דמתמינתין בלשון
לא שנו אלא רמי מירמא מתמינתין
וצרייתא אהדי ועלה שני רב שמואל
חילוק זין יד ישראל תקיפה ליד
העובדי כוכבים תקיפה: הגי נשי
דגנזי. שבעליהן ניתנין ודרך המלכות
להפקיר ביתם ונשיהן: כן דוגיא.
רולא היה ולעזר שמו כדאמרינן
ב"ב עגלה ערופה (פסוקי מ"ג). אבל נשי
דגנזי הגונזים ממון לא מפקרי:
מתנ"י נרכוס. מלור מתרגמינן
כרכומא (דברים ט): פסולות.
אסורות לבעליהן דלמא כהן אסורה
בזונס: גב' בלשת. חיל. על שם
שמפשוטין כל המטמונים: לבעול
יש פנאי. דתקיף להו יכריהו: רבי
יצחק כן אלעזר אמת. ח"ף בצעילה
פעמים שהן מותרות: נרכוס של
אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את
זני העיר וכדכונש עיר הסמוך
לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד:
משמרות. מקום מעמד השומרים
שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנעי
העיר: דמהדר למאן נ"ו. שמו
קבצות העיר שלשלות צרול שישמעו
קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים
ואוחים זועקין: וגוואל. מקלות
וקיסמין להכשל בהן: ולא קשיא
ליה מידי. לא חייש למיעקף איניש
יחידא ולבעול הואיל ואין הדבר
הפקר: ומאי שנה משני צדדין.
דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר
רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו
שריני כי הדדי: אחד טמא. שיש
בו קבצות מפסיק כל רחבו ואין
ידוע אחיו הטמא אבל כן ממוזקים
באחד מהן: ועשה טהרות. נעט
צטרות: טהרות. דכל חד כי
אחי לקמן תלין ליה למימר צטרות
הך דהוא ליה ספק טומאה צר"ה
וספקיו טהור: טמאין. דהיינו נימא
לכו טהורים אחת חד מינייהו ודאי
צטמא אול: צנא אחס. צנו
לשאל צנת אחת: הכא נמי צנו
ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

באן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושצין צטמ לפי שאין
אחריה ממנה ויש פנאי לנסך ולבעול אבל בלשת של מלכות
אחרת שאימת מלכות שצאו בצבולה עליהם אין לכן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ת וכן מוכח צירושלמי ופרקי כרכום של אותה מלכות אי אפשר
לדא ערקא חדא מינייהו והוא לן
למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא

הורהנה אין נחבשה לא הוא הדין אפילו
נחבשה (ומעשה שהיה כך היה איכא
דאמרי אמר רבא אף אנן נמי תנינא) העיד
רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על
בת ישראל שהורהנה באשקלון וריחקה
בני משפחתה ועדיה מעידים עליה שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואמרו חכמים אם
אתם מאמינים שהורהנה האמינו שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואם אין אתם
מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל
תאמינו שהורהנה והא אשקלון דעל ידי
ממון הוה וטעמא דעדים מעידין אותה הא
אין עדים מעידין אותה לא מאי לאו לא
שנא הורהנה ולא שנא נחבשה לא הורהנה
שאני איכא דרמי לה מירמא תנן על ידי
ממון מותרת לבעלה ורמינהו העיד רבי יוסי
כו' והא אשקלון דע"י ממון וקתני טעמא
דעדים מעידים אותה הא אין עדים מעידין
אותה לא ומשני אמר רב שמואל בר רב
יצחק לא קשיא כאן שיד ישראל תקיפה על
עובדי כוכבים כאן שיד עובדי כוכבים
תקיפה על עצמן: על ידי נפשות אסורה
וכו': אמר רב כגון (ו) נשי גנבי ולוי אמר
"כגון אשתו של בן דוגיא אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה ורבי יוחנן אמר י"א ע"פ
שלא נגמר דינן להריגה: מתנ"י א"ע"פ
שכבשוה (כרכום כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות ואם יש להן עדים אפילו
עבד אפי' שפחה הרי אלו נאמנין ואין נאמן
אדם על ידי עצמו: גב' ורמינהו) הבלשת
שבאה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות
אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה
אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך
אמר רב מרי לבעול יש פנאי לנסך אין פנאי
לבעול הוה וטבל טהור דע"י לנשי
ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם
קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות
ואם לא טהר צינתים הראשונות
תלויות והשניות ישרושו):

ואם נשאל זה בפני עצמו וזה
בפני עצמו שוארות. לא
שיאכל אדם אדם דלמא כן ויאלל
ודאי טומאה אחת אמרינן צבעיות
בפ"ב (דף י"ט). הלך צראשון ולא
נכנס צנעי ונכנס חייז דטמא הוא
ממה נפשך: בבא ישיא ע"י
וע"פ חבירו. אין לפרש שכל לישאל
צנת אחת דהתם מודו כולי עלמא
דטמאות מכל שכן צדאו לישאל שניהם
צנת אחת אלא מיידי ששאל על עמנו
וטהרוהו ואח"כ צד לישאל על חבירו
דמר מדמי ליה לצנת אחת כיון ששאל
על שניהם צמעמד אחד ומר מדמי
ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם
והכא נמי כיון דשרי לכולהו כנת
אחת דמי ח"ף על פי שאין צד לפנינו
אלא על אחת מיידי הדבר ידוע לכל
שהרבה כהנות היו והוי כלינו צד לישאל
על כולם צנת אחת והכא מודו כ"ע
וצתנס דמק צקונטרס לפרש כר' יוסי:
לא

ואל נטמאתי מהו מי אמרינן
מה

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מיי פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל'
טו"ע א"ע ע"ז ע"ז ע"ז
יא צבג"ה:
קב ג מיי פ"ח מהל'
א"צ הלכה כו טור
ש"ע ספ"ק י'
קד ד מיי שם הל' ע'
טו"ע ע"ז ע"ז ע"ז:
קה ה מיי פ"ח מהל'
מלכות אסורות
הלכה כו פ"ח א"ז קמח
טו"ע י"ד ע"י ס"י קצט ספ"ק
י':
קו ז ה ט מיי פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו פ"ח טו"ע
א"ע ע"ז ע"ז ע"ז:
קז י ב מיי פ"ח מהל'
אבות והטמאה הלכה
כ':

תוספות ר"ד

ובפיקרו לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגנזי אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה פי'
המלכות נתלו דרך
המלכות להפקיר ספס
ונשיהם ור"י אמר אעפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
ה"ל כחוקיה דהוא רביה
דר' יוחנן: עיר שכבשוה
כרכום. פי' חיל הצריים
עליה. מצור תרגומו כרכום
כל כהנות שבפסולת
לבעליהן פי' דבחוקת
שבעלו קיימו גונסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא יבעלו אפילו
עבד אפילו שפחה הרי אלו
נאמנים ואין אדם נאמן ע"י
צמור לא האשה להעיד על
עצמה ולא לבעול להעיד
על אשתו ורמינהו בולשת
שכנסה לעיר. פי' חיל
נזקקו כן ע"י שפחשים
את כל המטמוניות תרגום
ויחפס ובלש בומן שלום
חביות פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה אלו ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול יש פנאי דיצרא
דעבירה תקיף מייך נסך ר"י
בן אלעזר משמיה דחזקי'
אמר כאן בכרכום של
אותה מלכות אינן יראים
יש להם פנאי לבעול
ולנסך. אבל של מלכות
אחרת יראים [שמאן] יבוא
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אידי ב"א א"ר ב"א
אם יש שם מחבואה א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחזקת אלא
א' מהן מהו. מי אמרינן
כל חדא וחודא היינו האי
א"ר לא אמרינן ולא